

Forslaget i § 6 om, at der ved erstatningsberegningen skal tages udgangspunkt i den seneste årsløn, indebærer en forenkling i forhold til erstatningslovudvalgets flertals forslag, hvorefter der skulle tages udgangspunkt i skadelidtes forventede fremtidige gennemsnitlige årslønstab.

For børn, unge under uddannelse og hjemmearbejdende foreslås der i § 8 særlige regler om erstatningsberegningen, idet der for skadelidte fra disse grupper ikke kan fastsættes et årslønstab.

Efter *stk. 3* kan den årsløn, der danner grundlag for beregningen af erstatningen, højst udgøre 400.000 kr. Dette gælder, uanset om årslønnen fastsættes efter reglen i § 7, *stk. 1*, eller efter et skøn efter reglerne i *stk. 2*.

Erstatningslovudvalgets flertal havde foreslået, at den højeste årsløn skulle udgøre 500.000 kr., jfr. betænkning III, side 60–61. Udvalget mente, at skadelidte med et indtægtstab, der overstiger 500.000 kr., selv må bære risikoen for det overskydende beløb. Som nævnt i punkt 3.1. i de almindelige bemærkninger har justitsministeriet fundet det rimeligt med en vis nedsættelse af den højeste årsløn, der kan danne grundlag for erstatning, fordi fradragsreglerne for forsikringer og pensioner etc. er udgået af forslaget.

Til § 8

Bestemmelsen indeholder regler om erstatningsfastsættelsen for skadelidte, der udnytter erhvervsvevnen på en måde, der i mange tilfælde ikke medfører erhvervsindtægt og dermed ikke nogen årsløn, der kan danne grundlag for fastsættelse af erstatning efter §§ 6–7. Således bestemmes det i *stk. 1*, at erstatningen for en skadelidte, der i det væsentlige udnytter sin erhvervsvej på en måde, som ikke medfører eller kun i begrænset omfang medfører erhvervsindtægt, og for børn skal fastsættes på grundlag af den i § 4 nævnte méngrad. Erstatningen fastsættes som en procentdel af méngradsgørelsen. Omfattet af bestemmelsen er – foruden børn – hjemmearbejdende ægtefæller eller samlevere (jfr. herved § 1, *stk. 3*) og unge under uddannelse. Hjemmearbejdende ægtefæller og samlevere, der udover arbejde i hjemmet har en indtægtsgivende deltidsbeskæftigelse, kan være omfattet af § 7, *stk. 2*, jfr. bemærkningerne til denne bestemmelse. Det er dog ikke enhver deltidsbeskæftigelse, der medfører, at den nævnte bestemmelse skal finde anvendelse. Som et almindeligt synspunkt vedrørende afgrænsningen mellem § 7, *stk. 2*, og § 8 kan nævnes, at en hjemmearbejdende, der er deltidsbeskæftiget på mindst halv tid

med indtægtsgivende erhvervsarbejde, er omfattet af § 7, *stk. 2*, medens mindre deltidsbeskæftigelse medfører, at erstatningen skal fastsættes efter § 8. Unge under uddannelse er omfattet af denne bestemmelse, uanset om der ved siden af uddannelsen udføres erhvervsarbejde og uanset indtægterne herved, så længe uddannelsen på rimelig vis søges gennemført. Hvis der gennemføres en uddannelse, hvor der gives løn i uddannelsestiden, skal erstatningen fastsættes efter § 7, *stk. 2*. Arbejdsløse er ikke omfattet af bestemmelsen, idet en arbejdsløs, så længe ledigheden varer, ikke har mulighed for at udnytte erhvervsvevnen, jfr. udtrykket »udnytter erhvervsvevnen på en måde . . .« Arbejdsløse er derimod som nævnt omfattet af § 7, *stk. 2*.

Børn er udtrykkeligt nævnt i bestemmelsen. Dette skyldes, at det kan være tvivlsomt, om børn kan siges at »udnytte« erhvervsvevnen. Børn er omfattet af bestemmelsen, uanset om de har erhvervsindtægter.

Erstatningen fastsættes som en procentdel af méngradsgørelsen, jfr. *stk. 2–4*. Erstatningen stiger progressivt i forhold til méngradens størrelse, og ved en méngrad på 100 pct. udgør erhvervsvevnetabserstatningen 800.000 kr.

Erstatningslovudvalgets flertal har ikke foreslået en til § 8 svarende regel.

Til § 9

Bestemmelsen indeholder regler om nedsættelse af erstatningen som følge af skadelidtes alder. Hvis skadelidte ved skadens indtræden var fyldt 56 år, nedsættes erstatningen efter *stk. 1* med 8½ pct. for hvert år, skadelidte var ældre end 55 år ved skadens indtræden. Efter *stk. 2* kan denne regel fraviges, hvis det må antages, at skadelidte ville have været erhvervsaktiv også efter det fyldte 67. år.

De foreslåede regler er udtryk for det almindelige princip om, at der kun skal ydes erstatning for erhvervsvevnetab i den periode, hvor skadelidte ville have været erhvervsaktiv. Som hovedregel må den erhvervsaktive periode antages at ophøre ved det 67. år, d.v.s. når man er berettiget til folkepension. Folkepensionsalderen behøver dog ikke i alle tilfælde at være den rigtige. Hvis en selvstændig erhvervsdrivende på 66 år, der ikke har planer om at gå på pension, bliver skadet, må han kunne kræve erstatning for en længere periode end ét år. Noget tilsvarende må f.eks. gælde for tjenestemænd, der først er forpligtet til at fratænde ved det 70. år. Afgørende må være, om det må anses for sandsynligt, at vedkommende ville have arbejdet længere end til det 67. år. Synspunktet fører til, at